

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

- 1.
 - 2.
- appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 05/55799 en 05/55797 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van
20 februari 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 11 november 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 20 februari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 4 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

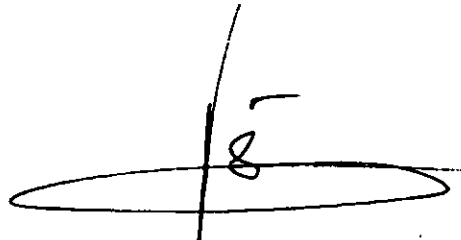
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 juli 2007

210

Verzonden: - 4 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 05/55799 + 05/55797

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

wonende te , tesamen eisers,
gemachtigde: mr. M. Luijendijk, advocaat te Dordrecht,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Minister van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. E. de Jong, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij besluiten van 11 november 2005 afwijzend beslist op de aanvragen van eisers tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Ten aanzien van eiser II heeft verweerder in zijn besluit van 11 november 2005 tevens ambtshalve beslist geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling (hierna: amv-vergunning) te verlenen.

Tegen deze besluiten hebben eisers bij faxbericht van 9 december 2005 beroep ingesteld.

De zaken zijn op 24 januari 2007 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld.

Eisers zijn ter zitting verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde.
Verweerder is verschenen bij gemachtigde.
Voorts is ter zitting verschenen A. van der Raa, tolk.

2. Overwegingen

2.1. Voorzover hier van belang luidt artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000):

- “1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:
- a. die verdragsvluchteling is;
 - b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan

onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;

(...)

- e. die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, is verleend."

Voorzover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

(...)

- k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76);
- l. verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn".

Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, luidt als volgt:

"Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen."

Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat:

"de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen."

2.2. Verweerder heeft de aanvragen van eisers afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 in samenhang met het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f. Verweerder acht – kort samengevat – niet geloofwaardig dat eiser I in de negatieve aandacht van de Movimento Popular de Libertação de Angola (hierna: MPLA) dan wel de Angolese autoriteiten staat. Verweerder betwist de door eiser I gestelde feiten niet, doch heeft de aan die feiten ontleende vermoedens als ongeloofwaardig gekwalificeerd. Eiser I komt mitsdien niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning onder één van de gronden genoemd in artikel 29 van de Vw 2000.

Ten opzichte van eiser II heeft verweerder overwogen dat hij geen problemen heeft aangevoerd die onder de vervolgingsgronden van het Vluchtelingenverdrag vallen. Evenmin komt hij in aanmerking voor een afgeleide verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 noch voor een amv-vergunning.

2.3. Eisers menen, kort gezegd, in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Eiser I stelt een gegronde vrees voor vervolging te hebben van de zijde van de MPLA wegens de zoektocht naar zijn verdwenen zakenpartner. Verweerder heeft zijn relaas ten onrechte als ongeloofwaardig bestempeld. Eiser I meent bij terugkeer naar Angola een risico te lopen op schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

procedurenummer: AWB 05/55799 + 05/55797

3

Eiser II meent in aanmerking te komen voor een van zijn oom afgeleide verblijfsvergunning, nu hij als pleegkind van zijn oom als gezinslid dient te worden aangemerkt. Voorts stelt hij dat hem ten onrechte geen amv-vergunning is verleend.

2.4. De rechtbank overweegt het volgende.

2.4.1. Uit het oogpunt van goede procesorde laat de rechtbank het beroep van eisers op de Europese Definitierichtlijn 2004/83/EG buiten beschouwing. De stelling is pas in tweede termijn ter zitting aangevoerd, terwijl niet is gebleken van bijzondere redenen die de late inbreng van deze grond rechtvaardigen en verweerder overigens van bezwaren tegen deze handelswijze heeft doen blijken.

2.4.2. Blijkens hetgeen in beroep is aangevoerd gaat het wat betreft eiser I in dit geding uitsluitend om de gronden genoemd onder a en b van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000.

2.4.3. In het besluit van 11 november 2005 heeft verweerder gemotiveerd uiteengezet, dat en waarom artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt tegengeworpen. Verweerder heeft gesteld dat eiser I toerekenbaar geen documenten inzake zijn reisroute en asielrelaas heeft overgelegd en tegenstrijdig over zijn reis en paspoort heeft verklaard. In hetgeen eisers hebben aangevoerd heeft de rechtbank geen grond gevonden voor het oordeel dat verweerder zich niet op dit standpunt heeft mogen stellen.

2.4.4. Hetgeen in 2.4.3. is overwogen brengt met zich mee dat, wil het relaas van eiser I voor geloofwaardig kunnen worden gehouden, dit verder op het niveau van relevante bijzonderheden geen vaagheden, tegenstrijdigheden en ongerijmdheden meer mag bevatten; van het asielrelaas moet alsdan een positieve overtuigingskracht uitgaan. Ingevolge vaste jurisprudentie (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 24 augustus 2005, LJN: AU1874) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten en het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die gestelde feiten ontleende vermoedens tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst. De terughoudende toetsing laat onverlet dat de rechter de besluitvorming die tot het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan heeft geleid, aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering, moet toetsen, maar staat er aan in de weg dat de rechter bij die toetsing het eigen oordeel inzake de geloofwaardigheid in plaats stelt van dat van verweerder. Indien en voor zover verweerder van oordeel is dat de door de vreemdeling gestelde feiten geloofwaardig en de daaraan ontleende vermoedens plausibel zijn, is vervolgens voor een terughoudende toets geen plaats, waar het de beoordeling van de zwaarwegendheid van het relaas betreft.

2.4.5. Aan zijn aanvraag heeft eiser I, voor zover thans van belang, het volgende ten grondslag gelegd. Eiser I handelde samen met zijn zakenpartner in auto's. De heer werd eind december 2001 ontvoert. Eiser I begon een actieve zoektocht naar hem. Sindsdien ontving hij anonieme dreigtelefoontjes met de opdracht zijn zoektocht te staken. Op 5 januari 2002 is eiser I door onbekenden ontvoert, omdat hij zijn partner – een voormalig lid van de UNITA – nog steeds zocht. Met een list heeft eiser I een dag later kunnen ontsnappen. Eiser I vermoedt dat de MPLA achter de dreigtelefoontjes en

procedurenummer: AWB 05/55799 + 05/55797

4

de ontvoering zit. Tot mei 2003 heeft eiser I verbleven in de gemeente en is daarna naar Nederland gereisd.

2.4.6. Verweerder heeft in het besluit van 11 november 2005, voor zover thans van belang, niet getwijfeld aan de verklaringen van eiser I over hetgeen hij in Angola heeft meegemaakt, maar ongeloofwaardig geacht dat de ontvoering en dreigtelefoontjes het werk zijn van de MPLA dan wel een politieke achtergrond hebben. Verweerder heeft eiser I tegengeworpen dat hij deze vermoedens niet nader heeft onderbouwd of geconcretiseerd.

2.4.7. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het hiervoor weergegeven standpunt heeft kunnen stellen dat de door eiser I gestelde feiten onvoldoende grond vormen om diens gestelde vermoeden dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft plausibel te achten. De enkele stelling van eiser I dat hij wel aannemelijk heeft gemaakt dat de MPLA achter de dreigtelefoontjes en ontvoering zat, omdat zij daarbij het meest belang hebben, heeft verweerder als onvoldoende onderbouwd van de hand kunnen wijzen. Verweerder heeft eiser I voorts kunnen tegenwerpen dat hij geen poging tot aangifte heeft gedaan bij de Angolese autoriteiten. Dat de effectiviteit van de bescherming niet op voorhand vast staat, betekent niet dat geen bescherming kan worden verkregen. De enkele verwijzing van eiser I naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 12 april 2002 is onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen stellen dat eiser I niet aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen om bescherming voor hem gevaarlijk of bij voorbaat zinloos is. Verweerder heeft er voorts op kunnen wijzen dat afgifte van een paspoort aan eiser I in oktober 2002 noch zijn probleemloze verblijf van anderhalf jaar na de gebeurtenissen er op duiden dat eiser I in de negatieve aandacht van de autoriteiten staat. Het besluit van verweerder ten aanzien van eiser I is naar het oordeel van de rechtbank niet onzorgvuldig voorbereid of onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd, zoals door eiser I was gesteld.

2.4.8. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat eiser I niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, van de Vw 2000.

2.4.9. Aangezien de asielmotieven en het relaas van eiser II volledig steunen op die van eiser I heeft verweerder kunnen besluiten dat hij evenmin in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Het beroep van eiser II op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 faalt, reeds omdat eiser I geen vreemdeling is aan wie een verblijfsvergunning is verleend als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en d, van de Vw 2000. Aan de beoordeling of eiser II dient te worden aangemerkt als minderjarig kind die feitelijk behoort tot het gezin van eiser I komt de rechtbank mitsdien niet toe.

2.4.10. Voor wat betreft de weigering van de amv-vergunning is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen afgaan op de verklaringen van eiser I dat zijn vader (hetgeen ter zitting is bevestigd) en stiefmoeder nog in Angola verblijven. Gelet op deze verklaringen mocht verweerder ervan uitgaan dat er adequate opvang voor hem aanwezig is in zijn land van herkomst.

2.4.10. Gelet op het voorgaande zijn de beroepen ongegrond.

procedurenummer: AWB 05/55799 + 05/55797

5

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte kosten is de rechtbank niet gebleken.

procedurenummer: AWB 05/55799 + 05/55797

5

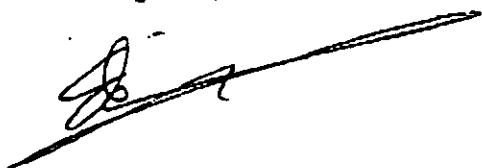
3. Bestlissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

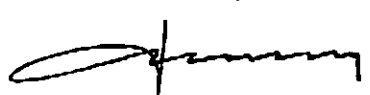
- verklaart de beroepen van eisers ongegrond.

Aldus gegeven door mr. A.P. Hameete, rechter, en door deze en E. Naaijen-van Kleunen, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: 20 FEB 2007

Afschrift verzonden op: 20 FEB 2007

Rechtsmiddel

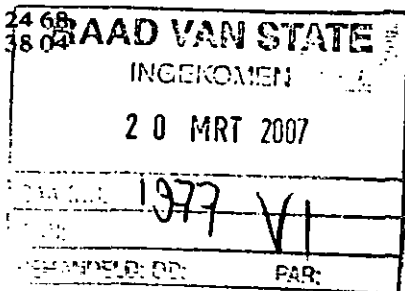
Pardien kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

KLARENAAR
advocaten

Mr H.W.F. Klarenaar
Mr J. van der Stel
Mw. Mr M. Luijendijk
advocaten en procureurs
Postadres:
Postbus 939
3300 AX Dordrecht
Bomkade 14
Dordrecht
Tel.: 078 631 24 68
Fax: 078 613 38 04

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

== Per fax: 070 365 13 80 ==

Dordrecht, 20 maart 2007

APPÈLSCHRIFT / Hoger Beroepschrift

Inzake: /Staat en /Staat
Reg.Nrs.: 05/55799 en 05/55797
Appellanten: en
Nationaliteit: Angolese

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer en **zijn neefje de heer** van Angolese nationaliteit, wonende in het AZC te Middelburg, verder te noemen appellanten, te dezer zake woonplaats kiezenden te (3311 JD) Dordrecht, aan de Bomkade 14, ten kantore van mr. M. Luijendijk, advocaat te Dordrecht, die tot het indienen van het onderhavige hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigd is, zulks met het recht van substitutie.

Appellanten stellen hierbij en middels dit schrijven hoger beroep in tegen de in kopie bijgevoegde uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht, sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken, (reg.nrs.: 05/55799 en 05/55797), uitgesproken en verzonden op 20 februari 2007.

Ten aanzien van de feiten:

Appellant, de heer , is van Bakongo afkomst en wordt in Angola vervolgd door de MPLA. Appellant was een autohandelaar van beroep. Op 5 januari 2002 is hij ontvoerd en mishandeld door leden van de MPLA, verkleed in burger. Eerder in december 2001 was zijn zakenpartner : reeds ontvoerd en voorgoed verdwenen. Vanaf die periode ontving appellant regelmatig anonieme dreigende telefoontjes. Op 5 januari 2002 werd hij in een auto gelokt en daarna bedreigd. Zij zeiden hem dat ze hem wilden vermoorden. Hij probeerde zich vrij te kopen en bood twintig duizend dollar aan. Hij werd naar een kamer in een woonhuis gebracht alwaar een bewaker op hem lette. Hij heeft door een slimme list weten te ontsnappen aan de

ADVOCCLAIM®

KLARENAAR
advocaten

bewaker. Appellant weet zeker dat de leden van de MPLA hem zullen vermoorden en om deze reden is hij naar Nederland gevlucht. Hij heeft uitgebreid aangegeven hoe hij naar Nederland is gevlucht.

In het voornemen wordt door verweerder aangegeven dat de door appellant gestelde feiten als geloofwaardig worden aangemerkt. Echter, appellant zou het realiteitsgehalte van de aan die feiten ontleende vermoedens niet aannemelijk hebben weten te maken. In de beschikking blijkt dan dat verweerder niet gelooft dat appellant door leden van de MPLA is ontvoerd in plaats van zomaar een willekeurige derde.

Dit appèlschrift berust op de navolgende grieven:

Grief 1:

De rechtbank overweegt in voornoemde uitspraak o.a. het volgende:

r.o.2.4.1

"Uit het oogpunt van goede procesorde laat de rechtbank het beroep van eisers op de Europese Definitierichtlijn 2004/83/EG buiten beschouwing. De stelling is pas in tweede termijn ter zitting aangevoerd, terwijl niet is gebleken van bijzondere redenen die de late inbreng van deze grondrechtvaardigen en verweerder overigens van bezwaren tegen deze handelswijze heeft doen blijken."

Toelichting:

Appellanten bestrijden dit. Na de eerste termijn tijdens de zitting werden door de rechtbank allerlei vragen gesteld. Eén van de vragen van de rechtbank ging over het realiteitsgehalte van de aan de door appellant gestelde feiten ontleende vermoedens. De vraag was dus in feite of het wel reëel was of appellant een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM. Derhalve haalde ik, de gemachtigde, in tweede termijn, als reactie op de vraag van de rechtbank, artikel 4 lid 4 van de Definitie Richtlijn (hierna te noemen Dri) aan. Immers, verweerder gaat uit van de juistheid van de feiten en gelooft derhalve dat appellant was ontvoerd en mishandeld en met de dood bedreigd. In het verleden ondergane vervolging of ernstige schade of bedreiging daarmee zijn duidelijke aanwijzingen voor toekomstige vervolging of ernstige schade, aldus artikel 4 lid 4 Dri.

Ook wordt nader omschreven, in artikel 4 lid 5 Dri, wanneer de vreemdeling het voordeel van de twijfel moet krijgen. Indien een lidstaat gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 4 lid 1 Dri (en Nederland heeft dat), dan gelden de bewijsregels van artikel 4 lid 5 Dri. Ondanks het ontbreken van bewijsmateriaal moet het voordeel van de twijfel gelden wanneer aan een aantal nader genoemde voorwaarden is voldaan. Appellant heeft in casu een aantal documenten overgelegd waarmee hij zijn identiteit en nationaliteit heeft aangetoond. Verder voldoet hij aan de voorwaarden zoals neergelegd in artikel 4 lid 5 Dri. Tezamen met artikel 4 lid 4 Dri had verweerder appellant het voordeel van de twijfel dienen te geven omtrent het realiteitsgehalte van de aan de feiten ontleende vermoedens.

Dit is niet te laat naar voren gebracht om de navolgende redenen. De bepalingen uit de Dri kunnen worden ingeroepen via indirecte werking, volgens richtlijnconforme interpretatie van de nationale bepalingen en via directe werking, volgens de toepassing van de richtlijn zelf. Directe werking kan slechts worden aangenomen voor die bepalingen die voldoende nauwkeurig en onvoorwaardelijk zijn geformuleerd. Op basis van de paragrafen 2-7 Dri is duidelijk geworden dat voor de artikelen 4 tot en met 10 indirecte werking kan worden aangenomen en dat artikel 11-34 mogelijk direct

KLARENAAR
advocaten

werken.

Ik deed derhalve in tweede termijn niet pas een beroep op de Dri. Ik heb de rechtbank verzocht om de nationale bepalingen, waarop ik reeds in het beroepschrift een beroep heb gedaan, richtlijnconform te interpreteren. Immers, dat behoort verweerder ook te doen. Indien verweerder en de rechtbank de nationale regels met betrekking tot de bewijslast en artikel 29 lid 1 sub b Vw richtlijn conform hadden geïnterpreteerd dan hadden zij tot de conclusie moeten komen dat appellants wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM en had verweerder niet kunnen volstaan met de overweging dat het realiteitsgehalte van de aan de feiten ontleende vermoedens ongelooftwaardig is. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief 2:

De rechtbank overweegt in voornoemde uitspraak o.a. het volgende:

r.o. 2.4.7

"De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het hiervoor weergegeven standpunt heeft kunnen stellen dat de door eiser I gestelde feiten onvoldoende grond vormen voor diens vermoeden dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft plausibel te achten. De enkele stelling van eiser I dat hij wel aannemelijk heeft gemaakt dat de MPLA achter de dreigtelefoontjes en ontvoering zat, omdat zij daarbij het meeste belang hebben, heeft verweerder als onvoldoende onderbouwd van de hand kunnen wijzen.

Verweerder heeft eiser I voorts kunnen tegenwerpen dat hij geen poging tot aangifte heeft gedaan bij de Angolese autoriteiten. Dat de effectiviteit van de bescherming niet op voorhand vast staat, betekent niet dat geen bescherming kan worden verkregen. De enkele verwijzing van eiser I naar het Ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 12 april 2002 is onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen stellen dat eiser I niet aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen om bescherming voor hem gevaarlijk of bij voorbaat zinloos zou zijn. Verweerder heeft er voorts op kunnen wijzen dat afgifte van een paspoort aan eiser I in oktober 2002 noch zijn probleemloze verblijf van anderhalf jaar na de gehoorzamenissen er op duiden dat eiser I in de negatieve aandacht van de autoriteiten staat. Het besluit van verweerder ten aanzien van eiser I is naar het oordeel van de rechtbank niet onzorgvuldig voorbereid of onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd, zoals door eiser I was gesteld."

R.o. 2.4.8

"Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat eiser I niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die een rechtsgrond voor verlening vormen op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b van de Vw 2000."

Toelichting:

Appellanten bestrijden dit. Appellant stelt zich op het standpunt dat verweerder zich juist niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen, dat de door hem gestelde feiten onvoldoende grond voor zijn vermoedens vormen dat hij een gegronde vrees voor vervolging te achten heeft.

Hij verwijst wederom naar de Dri. Door verweerder wordt wel geloof gehecht aan de ontvoering en de mishandeling. Daarnaast heeft appellant aanzienlijk veel documenten overgelegd met betrekking tot de staving van zijn identiteit en nationaliteit. Alleen zijn ontvoering en zijn mishandeling heeft hij niet kunnen staven met documenten noch heeft appellant kunnen aantonen met documenten dat de MPLA achter de ontvoering zat. Dit was evenwel voor appellant een vaststaand feit aangezien de ontvoerders hem mede deelde dat hij zijn zoektocht naar zijn verdwenen zakenpartner diende te

KLARENAAR
advocaten

staken. En tijdens de ontvoering is door de ontvoerders expliciet verwezen naar de activiteiten van zijn zakenpartner bij de oppositie. De gebeurtenissen zijn geloofwaardig geacht, dus ook hetgeen gezegd is tijdens de ontvoering en de dreigtelefoontjes. Uit het ambtsbericht blijkt dat de MPLA geen oppositie duldt. Appellant mocht er dus wel degelijk van uitgaan dat de dreiging afkomstig was van de MPLA en een politiek karakter had. Verweerder kon dit in alle redelijkheid niet als ongeloofwaardig af doen. Appellant verwijst hierbij naar artikel 4 lid 5 van de Dri. Indien een lidstaat gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 4 lid 1 Dri (en Nederland heeft dat), dan gelden de bewijsregels van artikel 4 lid 5 Dri. Ondanks het ontbreken van bewijsmateriaal moet het voordeel van de twijfel gelden wanneer aan een aantal nader genoemde voorwaarden is voldaan. Appellant heeft in casu in ieder geval documenten overgelegd waarmee hij zijn identiteit en nationaliteit heeft aangetoond. Voorts voldoet hij aan de voorwaarden zoals neergelegd in artikel 4 lid 5 Dri. Hiermee heeft verweerder ten onrechte geen rekening gehouden. Door verweerder had het voordeel van de twijfel gegeven moeten worden over de aan de feiten ontleende vermoedens. Mede omdat uit de feiten, de inhoud van de dreigtelefoontjes en de gesprekken tijdens de ontvoering, is gebleken dat de MPLA achter de ontvoering zat. Zou dat nog niet genoegzaam zijn, dan had aan hem het voordeel van de twijfel moeten worden gegeven conform artikel 4 lid 5 Dri.

Tevens verwijst appellant wederom naar artikel 4 lid 4 van de Dri. Verweerder had de nationale bepalingen omtrent de bewijslast en de gronden voor vervolging richtlijn conform moeten interpreteren. Appellant is in het verleden bloot gesteld aan vervolging. Immers, hij is ontvoerd en mishandeld door de MPLA, de autoriteiten van Angola. Aan het gedeelte dat hij is ontvoerd en mishandeld wordt niet getwijfeld door verweerder. Het feit dat hij reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade of dat hij rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees van appellant voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. De bewijslast ligt hiervoor bij verweerder. Verweerder had derhalve aan moeten tonen waarom het niet waarschijnlijk is dat hij niet wederom zal worden blootgesteld aan ontvoering en mishandeling van de MPLA. De enkele stelling dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de ontvoering door de MPLA is geschied, acht appellant hier niet voldoende, gezien het bovenstaande.

Verweerder heeft appellant voorts niet mogen tegenwerpen dat hij geen poging tot aangifte heeft gedaan bij de Angolese autoriteiten. De enkele verwijzing van appellant naar het Ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 12 april 2002 was wel voldoende grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen stellen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen om bescherming voor hem gevaarlijk of bij voorbaat zinloos zou zijn. Immers, appellant vreest voor de autoriteiten zelf, de MPLA, en derhalve kan van hem niet verwacht worden dat hij zich wendt tot de autoriteiten met het verzoek hem te beschermen.

Verweerder mocht er voorts niet op wijzen dat afgifte van een paspoort aan appellant in oktober 2002 noch zijn probleemloze verblijf van anderhalf jaar na de gebeurtenissen er op duiden dat appellant niet in de negatieve aandacht van de autoriteiten staat. Immers, het paspoort is via omkoping van een ambtenaar door een vriend van hem verkregen. Op dat moment verbleef hij al in UNITA-gebied. Hij heeft dit niet zelf gehaald en derhalve staat ook de vingerafdruk van zijn duim noch zijn eigen handtekening in het document. Gezien het document middels omkoping is verkregen kan hieruit in redelijkheid niet de conclusie worden getrokken dat hij niet in de negatieve belangstelling staat van de autoriteiten. Tevens kan in redelijkheid niet worden gesteld dat hij niet in de negatieve belangstelling stond van de autoriteiten omdat hij zich nog anderhalf jaar heeft schuil gehouden om zijn vertrek te regelen. Immers, in Angola bestaan er gebieden die niet in handen zijn van de autoriteiten maar in handen zijn van de UNITA. Appellant heeft zich al die tijd in UNITA-gebied schuil gehouden. Het besluit van verweerder ten aanzien van appellant is dan ook

KLARENAAR
advocaten

onzorgvuldig voorbereid en onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief 3:

De rechtbank overweegt in voornoemde uitspraak o.a. het volgende:

r.o. 2.4.9

"Aangezien de asielmotieven en het relaas van eiser II volledig steunen op die van eiser I heeft verweerder kunnen besluiten dat hij evenmin in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Het beroep van eiser II op artikel 29 lid 1 aanhef en onder e van de Vw 2000 faalt, reeds omdat eiser I geen vreemdeling is aan wie een verblijfsvergunning is verleend als bedoeld in artikel 29 lid 1 aanhef en onder a tot en met d van de Vw 2000. Aan de beoordeling of eiser II dient te worden aangemerkt als minderjarig kind die feitelijk behoort tot het gezin van eiser I komt de rechtbank mitsdien niet toe."

R.o. 2.4.10

"Gelet op het voorgaande zijn de beroepen ongegrond."

Toelichting:

Aangezien appellanten zich op het standpunt stellen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat appellant I niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, achten zij deze overweging van de rechtbank ook onjuist. Appellanten verwijzen naar hetgeen bij de toelichting op grieven 1 en 2 naar voren is gebracht.

Aangezien op grond van de verklaringen van appellanten aannemelijk is gemaakt dat uitzetting van appellant I in strijd is met artikel 3 EVRM, dienen de bestreden beschikkingen te worden vernietigd. De rechtbank heeft dit miskend.

Conclusie:

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoeken appellanten Uw Afdeling derhalve: De aangevallen uitspraak van de rechtbank, waarvan hoger beroep, nietig te verklaren dan wel te vernietigen.

Voor zover rechtens gewenst te bepalen dat de Rechtbank in deze een nieuwe uitspraak zal moeten formuleren met inachtneming van Uw uitspraak.

Verweerder te veroordelen in de (proces)kosten.

Hoogachtend,

M. Luijendijk.